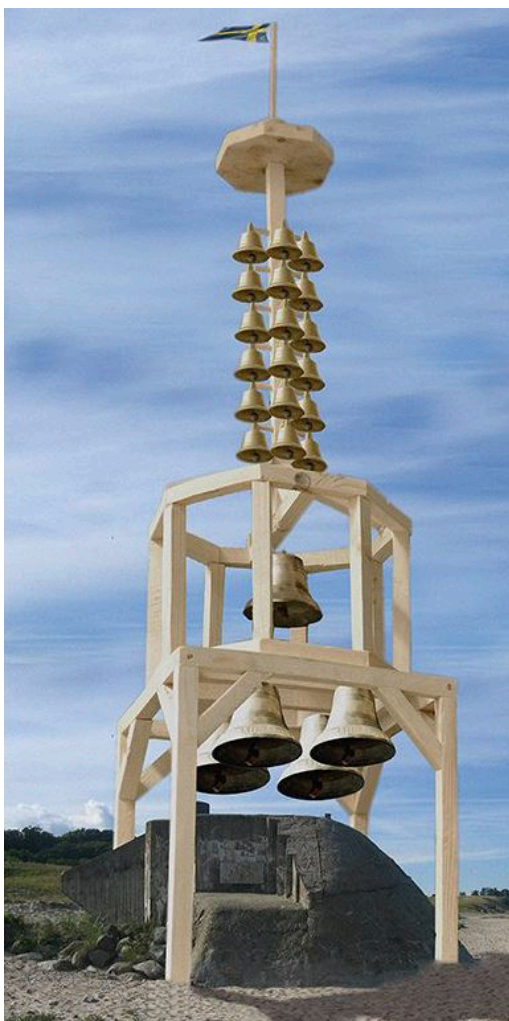

Historiskt möte med samtiden

Kulturföreningen Maglehem – en plats på jorden

Text av Carolina Söderholm

På gården i Maglehem trängs delar av Berlins dynamiska konstscen med kamouflageklädd militär och den idylliska Österlenbygdens egen konstnärskoloni. Det är invigning för satsningen "Berlin-Maglehem", och den svenska armén ska strax ta emot en tung symbolisk gåva.

För två år sedan stod byns kulturförening värd för elva ryska konstnärer genom ett utbyte med Moskvas museum för modern konst. Denna gång slås en bro från korsvirkesgårdar och böljande fält till den tyska huvudstadens urbana puls. Under tio dagar ställer sju Berlinbaserade konstnärer ut i de svenska värdarnas ateljéer. Resultatet är en uppvisning i samtidskonst av högsta klass, från konceptuellt och skimrande måleri till platsspecifika installationer.

Det är på den gemensamma utställningen i Maglegårda som den laddade ceremonin äger rum, bara dagarna efter att en massiv internationell militärovning fått skotten att dundra över de närbelägna Ravlundafälten. Ryske **Leonid Sokhranski**,

sedan länge verksam i Berlin, ska återlämna de svenska kanonerna från slaget vid Poltava. Nåväl, bildligt talat. I det ödesdigra slaget år 1709 drabbade två expansiva stormakter samman. Då som nu hamnade folket i dagens Ukraina i konfliktens mitt. För att besegra Karl XII:s armé lät Peter den store smälta ner traktens kyrkklockor som gjöts om till kanoner. Efter att svenskarna drivits på flykt omvandlades deras kvarlämnade kanoner till klockor åt de berövade kyrkorna. Med sitt skulpturala torn, tänkt att i större skala placeras som monument vid Hanöbukstens bunkerlinje, vill Sokhranski återbörda kanonerna till svensk mark - i form av kyrkklockor. Samtidigt planerar han ett liknande torn i Poltava, där kanoner ska dingla.

Med vass aktualitet knyter verket an till det spända politiska läget där Ryssland åter aggressivt flyttar fram sina positioner, samtidigt som Sokhranski spetsar historien med en mörk

humoristisk twist.

En väsentlig roll för sommarens utställning har svenske **Emanuel Bernstone** spelat. Han är utbildad i Düsseldorf och bosatt i Berlin och har i Tyskland fungerat som spindeln i nätet. Självt ställer han ut i Annika Fajerssons avskalade ateljé, där stringensen i hans på en gång mättade

och djärvt förenklade måleri framträder med avklarnad skärpa. Just den aspekten hör till satsningens styrka. **Sven-Ole Frahms** konsekventa men lekfulla tänjande på gränsen mellan yta och volym, målarduk och skulptur, går i fin rumslig dialog med Håkan Bergs studio. På liknande vis låter **Elmar Vestner** sina verk raffinerat samspela med den lånade ateljéns karaktär. Med gravyrverktyg, sandpapper och lösningsmedel bearbetar han egna fotografier och funna bilder. Bland raderade historier och diffusa spår uppstår nya berättelser, där den hårdhänta arbetsprocessen bryts mot ytans polerade mjukhet. **Julia Rüther** och **Michaela Zimmer** visar båda starkt måleri, där skikt läggs till skikt. En imponerande insats gör **Sandra Meisel** som med material hon samlat under vägen och på plats konstruerat skulpturala installationer. Känsligt förhåller hon sig till arkitekturen och fångar det exakta ögonblick av balans, då allt står och väger.

Med årets genomarbetade satsning höjs ribban flera snäpp. Tydligt visas hur en plats och dess invånare både kan vara djupt rotade i den egna myllan, och öppna sig mot världen – ett utbyte på vilket allt finns att vinna.